

VILLE JUURIKKALA

IRTI

HOLLYWOODISTA SANTIAGON TIELLE

LIKE

Jenny ja Antti Wihurin rahasto ja Otavan Kirjasäätiö
ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

© Ville Juurikkala ja Like Kustannus /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-37041-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Sisällys

I Leaving Los Angeles

Vesi 13 | Enkelten kaupunki 16 | Häähumua Las Vegasissa 20 | Rock'n'roll-klisee 22 | Maaseudun rauhaan 24 | Lifestyles of the Rich and Famous 31 | Nousu 34 | Nyt saan onnellisuuteni 45 | Häpeä 53 | Nousua ja laskua 56 | Mun täytyy mennä 59 | Viimeinen ilta Hollywoodissa 65

II Matka alkaa

Barcelona 75 | Ystävä 79 | Matka alkaa 83 | Uhrilammas 85 | Myrskysuoja 87 | Rahaton ja rauhaton 92 | Erilaisia kulttuureja 96 | Uusia ystäviä 99 | Tonttuni on suunnitellut toisin 103 | Ilmaista viiniä 105 | Sydän 107 | Matkalla vai perillä? 109 | Suorittaja 112 | Työnarkomaani etsii uutta annosta 115 | Taaksepäin 119 | Pitkäksi venähtänyt perjantai 123

III Herättäjänkelit

Ensimmäinen kuolema 129 | Miten saan sen loppumaan 134 | Totuus on kohdattava 136 | Kolmas päivä 138

IV Opettaja

Jumalan kasvot 145 | Sydän odottaa San Antónissa 150 | Opettaja 151 | Yltäkylläisyys 154 | Oma tie jatkuu 157 | Läsnäoleva ja epäläsnäoleva pelkääminen 159 | Muinainen roomalaistie 162 | Opastusta 164 | Suojelusta 166 | Herätystä 171

V Eksyvä löytää

Eedenin puutarha 181 | Saan sen, mistä luovun 184 | Askel kerrallaan mörköjä kohti 187 | Viimeinen yö 190 | Koti on siellä, missä sydän on 192 | Onnellisuus 198 | Matkalla maailman ääriin 201 | Taivas 206 | Surffaten elämän aaltoihin 210 | On kotiinpaluun aika 213

VI Sielun pimeä yö

Pyhä vesi 217 | Päästäkää minut pois Kalliosta 220 | Master of Puppets 222 | Herättäjäenkelit 226 | Vanhempien rakkaus ja rauha 229 | Sielun pimeä yö 232

VII Uudelleensyntymä

Ilo ilman selvää päätä on teeskentelyä 243 | Perhe 249 | Retkahdus 252 | Mitä tarkoittaa olla elossa? 259 | Työnarkomania ja irtipäästäminen 263 | Irti miedoista päihteistä 271 | Hylätyksi tulemisen pelko 273 | Mörkö katoaa, kun sytytän valot 278 | Lasten perhe 279

VIII Henkinen kulkuri

Inhimillinen herääminen 285 | Irtipäästäminen ei tapahdu pakottamalla 290 | On helpompaa olla iloinen, kun itkee usein 292 | Anteeksi 294 | Normaaliuden myytti 296 | Irtipäästämistä testataan 301 | Läheisten rakkaus 307 | Rakastettu 309 | Henkinen kulkuri 315

Helsinki, 1980

Olen lämpimässä vedessä. Ihanassa lämpimässä vedessä.
Ympärilläni on vain rakkaus. Lämpö ja rakkaus.
Tunnen sen. Kuulen sen.
Sydän. Rakkauden sydän lyö. Äidin sydän.
Äiti. Sinä olet siinä. Sinä rakastat minua.
Yhtäkkiä minut kiskaistaan pois paratiisista.
Poissa on pehmeys ja lämpö.
Minut ympäröi kylmä ja kova maailma.
Entä äiti?
Äiti ei ole kokonaan kadonnut. Tunnen hänen energiansa
vielä lähelläni.
Äiti, ota minut syliin!
Mutta äiti on poissa.
Hän ei reagoi lainkaan.
Eikö hän huomaa minua? Eikö hän näe minua?
Äiti ei rakasta minua.
Minut viedään pois hänen luotaan.

I

Leaving Los Angeles

Vesi

Talvi 2005

Olen lämpimässä vedessä. Ihanassa lämpimässä vedessä. Tunnen rakkauden ympärilläni.

Yhtäkkiä minut kiskaistaan pois paratiisistani. Poissa on pehmeys ja lämpö. Ympärilläni on vain kylmä ja kova maailma. Ja silmiin satuva kirkkaus.

– Ville! Sä hukut sinne!

Olen kuulevinani näyttelijä Mikko Leppilammen äänen. Yritän avata silmiäni, mutta katseeni tuntuu todella samealta. Kun näköni kirkastuu, huomaan, että se todella on Mikko. Mutta miksi ihmeessä hän istuu kylpyhuoneen lattialla ja minä olen kylmässä kylpyammeessa vaatteet päällä?

– Nouse ylös sieltä, ettet huku!

Hampaani kalisevat kylmästä.

– Sä olit näin lähellä kuolemaa, Mikko kertoo ja pitää sormiaan puolen sentin päässä toisistaan. – Sä olit jo suuta myöten siellä vedessä. Jos sä olisit laskeutunut vielä puoli senttiä alemmas, sieraimetkin olisi painuneet veden alle.

Tajuan, että kyseessä ei ollut mikään vertauskuvallinen tilanne vaan olin todella vain puolen sentin päässä tukehtumisesta. Ei olisi ollut ensimmäinen kerta, kun joku sammunut juoppo hukkuu ammeeseen.

– Kiitos paljon, Mikko. Sä pelastit mut!

– Miksi ihmeessä sä olet siellä?

– En muista tarkkaan. Muistan viime yöltä vain hämärän mielikuvan, että vesi oli lämmintä ja ihanan tuntuista.

Mutta nyt vesi on hyytävän kylmää. Nousen ammeesta likomärät vaatteet päälläni. Sviitin lattia on täynnä tyhjiä pulloja. Jack Daniels -lestissä näyttää olevan vielä desin verran pohjalla. Juon sen yhdellä

huikalla, ja oloni alkaa lämmentä. Kyllä tämä tästä taas. Elämä voittaa.

Olemme Radisson Blu Plaza Hotelin kaksikerroksisessa tornisviitissä Helsingin Rautatien torin kulmassa. Krapulaisia näyttelijöitä ja muita taiteilijoita heräilee ympäri sviittiiä. Tulimme tänne jatkoille elokuvakaronkan jälkeen.

Muille bileet alkavat jo riittää, ja väki poistuu koteihinsa. Minä haluan jatkaa vielä baariin. Vaatteeni ovat yhä märät ja kylmät, mutta viina lämmittää sisuksissani. Nyt vain äkkiä jonnekin, mistä saan lisää.

Ulkona kirkas päivänpaiste sokaisee silmät. Ihmiset ovat matkalla töihin ja kuka mihinkin. Korttelin verran käveltyäni kuulen karaokebaarista railakkaan juhinnan ääntä. Astun hämyiseen baariin, ja olo tuntuu taas kotoisalta, kun inhottava auringonpaiste on poissa.

Baaritiskillä tulee ensimmäisenä vastaan ystäväpariskunta, Apocalyptican Eicca Toppinen ja näyttelijä Kirsi Ylijoki.

– Villeee! Ihana nähdä sua! Miten menee?

– Ihana nähdä teitäkin! Mulla on vähän kylmä. Nukuin kylpyammeessa, ja nyt on kaikki vaatteet märkänä. Mutta täältä saa lämmikettä, kyllä tää tästä.

– Sulla aina riittää noita seikkailuja, Eicca nauraa.

Niin, olin viime vuonna heidän kanssaan kuvauksissa Berliinissä ja myöhästyin lentokoneesta, kun biletin aamuun saakka.

Muutaman shotin jälkeen on taas lämmin ja kaikki murheet ovat unohtuneet.

Seuraavana aamuna oloni on hirveä. Minähän olin lähellä tappa itseni. Ei ole mitään järkeä mennä kylpyammeeseen nukkumaan samumiskunnossa. Mutta juuri sellaisia asioita minulla on tapana tehdä, kun humala on tarpeeksi kova. Välillä mietin, onko kyse jostain alitajuisesta itsetuhoisuudesta.

Olen viime aikoina ollut todella stressaantunut töistäni. *Keisarikunta*-elokuvan myötä on tulossa ensimmäinen suuri valokuvanäyttelyni Tennispalatsiin, yhteen Helsingin näyttävimmistä paikoista. Muutenkin tämä vuosi on ollut erityisen onnistunut töiden suhteen, mutta

onnistumisten vastapainona olen huomannut, että myös paine onnistua lisää on kasvanut valtavasti.

Välillä tuntuu, etten vain jaksa. Tuntuu, että haluan pois tästä kaikesta.

Pitäisikö minun juomisen lisäksi tehdä jotain myös sille, miten teen töitäni?

Ei kai nyt sentään. Alan olla aivan pian siinä pisteessä, että unelmani käyvät toteen. Kunhan vain pusken voimalla eteenpäin. Vähemmän juhlimista ja enemmän työtä! Ei enää sekoilua viinan kanssa. Muutama olut silloin tällöin pahinta stressiä taittamaan on ihan ok.

Mutta ei mitään vahvempia.

Enkelten kaupunki

Kevät 2006

Oloni on kauhea. Käsittämättömän kauhea.

Katson alas parvekkeelta. Maisema on kuin suoraan postikortista. Tai oikeastaan elokuvasta. West Hollywood on tuttu monista elokuvista, ja Bel Age Hotel on yksi hienoimmista luksushotelleista koko Los Angelesissa. Melkoiset puitteet ensimmäiselle kerralle enkelten kaupungissa. Ympärillä on pelkkää luksusta ja takana huippumenes-tyntynyt kiertue The 69 Eyesin kanssa. Kuukauden mittaiselle matkalle on mahtunut täpötäysiä keikkasaleja itärannikolta länteen ja esiintymisiä isoissa talk show -ohjelmassa. Ja ensimmäinen valokuvakirjani on tämän kiertueen myötä kuvattu, joten syytä juhlaan olisi senkin puolesta.

Oloni on kuitenkin kaikkea muuta kuin juhlava. Olen ryypännyt kuukauden putkeen joka päivä. Ihmettelen, miten olen vielä hengissä. Mutta yksi viikonloppu on vielä juhlittava. Tänään on kiertueen päätös legendaarisella Whisky a Go Go -klubilla.

Keikkapaikalla huomaan, että Helsingin Vampyyreja on odotettu Hollywoodissa. Ihmiset ovat tulleet ajoissa saadakseen parhaat paikat loppuunmyydyllä klubilla. Jono kiertää pitkälle korttelin taakse.

Esitys on suuri menestys, ja keikan jälkeen olemme lähdössä jatkoille hotellihuoneeseeni isolla porukalla. Mukaan tarttuu myös uusia ystäviä, joihin olen tutustunut keikan aikana. Yksi heistä kysyy, voivatko hänen bändikaverinsa tulla myös. Hän vaikuttaa todella mukavalta, ja meillä on ollut hyvät keskustelut klubilla.

- Totta kai! sanon ja kysyn, minkä nimisessä bändissä hän soittaa.
- Laulan sellaisessa bändissä kuin Alice in Chains.

En voi uskoa korviani, tuore ystäväni onkin tässä kuussa keikkalavoille palanneen Alice in Chainsin uusi laulaja William DuVall.

Jar of Flies oli teininä yksi suosikkilevyistäni. Ehkä elämä vain on tällaista Hollywoodissa, yhtenä hetkenä ystäväystyt jonkun kanssa baaritiskillä ja seuraavaksi istut jatkoilla hotellihuoneessasi suosikkiyhtyeesi kanssa. Yksi heistä vieläpä luulee minua tänään Whisky a Go Gossa esiintyneen bändin laulajaksi.

Kaikki huomio tietysti hivelee egoani. Se tuntuukin olevan yksi tämän kaupungin keskeisistä jutuista – egoilu. Kaupunki tuntuu lähes elävän siitä, että ihmiset saavat buustattua egoaan. Ja sitä täällä todella näyttää saavan.

Varjopuolena on vahvat laskut. Perjantai-iltana buustausta saanut egoni alkaa maanantaiaamuna olla aivan murskana. Olin jo ajatellut, että kolmenkymmenen päivän kiertue oli rankka, mutta viimeiset kolme päivää Hollywoodissa on vienyt rankkuuden aivan toiselle tasolle. Varsinkin viimeinen yö.

Muut menivät nukkumaan aikaisin, koska meidän on lähdettävä aamulla paluulennolle. Minä sen sijaan innostuin lähtemään vielä viimeisen illan kunniaksi aivan hotellin nurkalla olevaan legendaariseen Viper Roomiin. Tällä kertaa ei tullut vastaan idoleita mutta kokaiinia kyllä. Se on kuulemma Hollywoodissa tosi hyvälaatuaista, joten pitihän sitä nyt vähän ostaa, kun kerran täällä olen.

Nyt sitä näyttää olevan vielä melko reippaasti jäljellä. Mitähän sille pitäisi tehdä?

Määrä näyttää liian isolta kerralla otettavaksi, mutta suomalaisena alkoholin ystävänä olen tottunut ajatukseen, että viinaa ei kaadeta pois. Ei vaikka olo olisi jo aivan kamala. Viina on niin arvokasta. Ja tämä on vielä paljon arvokkaampaa!

Vartin päästä pitäisi olla jo hotellin aulassa valmiina taksiin. No ei kai se nyt niin vaarallista voi olla, ei tätä poiskaan voi heittää, mietin ja imuroin aineen kerralla nokkaani.

Bändi, manageri ja roudarit ovat aulassa aivan unenpöpperössä herättyään juuri. He katsovat minua kummissaan.

– Ville, mikä sulla on? bändin manageri Daniel Larsson kysyy.

– Ei mikään! vastaan ja yritän esittää mahdollisimman rauhallista. Taksissa oloni alkaa käydä yhä levottomammaksi.

Ajettuamme kymmenisen minuuttia sydämeni on alkanut lyödä käsittämättömällä sykkeellä ja vasen käteni alkaa puutua. Mutta en saa sanottua sitä ääneen. Minua hävettää liikaa. Ehkä tämä menee ohi.

Daniel kysyy, onko minulla jokin hätänä. Se varmasti näkyy jo päällepäin. Nyt alkaa todella tuntua siltä, että seuraava osoite on joko sairaala tai ruumishuone.

– Mun sydän... saan soperrettua.

Daniel käskee taksin ajaa vauhdilla suoraan lähimpään sairaalaan. Matkalla sinne soitan tyttöystävälleni Suomeen.

– Emilia! Mä kuolen! Mä rakastan sua, mutta mä kuolen nyt. Mun sydän pysähtyy! sanon hädissäni.

Puheeni alkaa olla jo aika puuroa. Vasemman käden lisäksi koko vartaloni on alkanut jähmettyä kurkkua myöten. Miltähän tilanne kuulosti Emilian mielestä? Varmaan melko kauhealta.

Saavuttuamme sairaalalle olen aivan varma, että sydämeni pysähtyy hetkenä minä hyvänsä. Kuolla nyt kokaiinin yliannostukseen ensimmäisellä Los Angelesin -matkalla Viper Roomissa bilettämisen jälkeen. Olen kuin joku kävelevä klisee.

Paitsi etten pysty kävelemään. Lihakseni ovat aivan krampissa sormia myöten. Minut nostetaan rullatuoliin ja viedään juoksujalkaa sairaalaan.

Istun lentokoneessa aivan puolikuolleena. Lentoemännät joutuvat tuomaan minulle uuden oksennuspussin viidentoista minuutin välein. Jossain vaiheessa heikkoja happeani säälivä henkilökunta tuo minulle myös happinaamarin. Se parantaa oloani hieman.

Sitten muistan Emilian.

– Muistatko, kun soitin Emilialle ja sanoin, että kuolen? kysyn viressäni istuvalta kitarateknilkoltä.

– Joo, muistan.

– Eniten mua hävettää nyt se, että mä en muistanut soittaa uudelleen sanoakseni, että en mä kuollutkaan.

Edessä on kahdentoista tunnin lento Lontooseen, eikä koneesta pysty soittamaan tai lähettämään minkäänlaista viestiä. Miltähän Emiliasta mahtaa nyt tuntua?

Koen olevani todella huono poikaystävä.

Mieli musertuneena istun lentokoneen penkissä happinaamari kasvoillani ja oksennuspussi kädessäni.

Nyt minun todella pitää skarpata itseni kanssa. Keskittyä vain kunnon töihin ja lopettaa tämä sekoilu. Olutta vain silloin tällöin pikkaisen, ei mitään sen vahvempaa!

Häähumua Las Vegasissa

Syksy 2006

– Voidaanko me nyt lähteä etsimään se kappeli? tanssija kysyy minulta, kun lasken tyhjän viskilasin baaritiskille.

Istumme Flamingo Hotelin kasinolla, ja minä pelaan. Ei pelaaminen minua ole koskaan kiinnostanut, mutta tässä kaupungissa on monilla kasinoilla sellainen kiva tapa, että rahapelejä pelatessa viina on ilmaista. Tuntuu hyvältä olla humalassa. Olen jo muutamassa päivässä alkanut ihmetellä, miten Las Vegasissa pystyy elämään selvin päin.

Melkoista vuoristorataa tämä kaupunki tuntuu olevan. Huikeita nousuja ja jyrkkiä laskuja. Nyt kolmen oluen ja viiden Jack Danielsin jälkeen alan taas olla nousun puolella.

– Joo, lähdetään vaan, vastaan tanssijalle.

Vai kappeli? Ja mistä tuo nainen on ilmestynyt viereeni? Muistan, että ajoimme kolme päivää sitten Los Angelesista Las Vegasiin Private Line -yhtyeen kanssa. Meillä oli täällä kahden päivän kuvaukset. Halusimme tulla juuri tähän hotelliin, monien legendaaristen Las Vegas -elokuvien kuvauspaikkaan. Kuvausten jälkeen jatkoin jonnekin juhlimaan, ja tänään sitten heräsin alastoman stripparin vierestä.

No eipä sillä niin väliä ole, missä olemme törmänneet. Nyt alkaa olla päällä riittävä puudutus tehdä ihan mitä vain – mennä vaikka naimisiin.

”Tervetuloa häihin tänään! Tarkempi osoite tulossa pian!” tekstaan bändille.

Tyhjentäessäni juomia kasinolla morsiameni on ehtinyt selvittää, mitä täytyy tehdä, jos haluaa naimisiin Las Vegasissa. Näemmä pelkkä kappeli ei riitä, vaan ensin täytyy käydä vihkilupatoimistossa tekemässä paperityöt. Ei naimisiinmeno siis täälläkään ihan viidessä

minuutissa onnistu, mutta noin puolessa tunnissa paperityöt on tehty ja pääsemme etsimään kappelia.

Stratospheren jättimäisen tornikasinon juurella vastaan tulee sopivan näköinen paikka: Hollywood Wedding Chapel. Täydellistä!

Hääpukunani on farkut ja repaleinen hakaneuloilla korjattu Sex Pistols -paita, ja kokonaisuutta täydentää vaaleanpunainen irokeesi. Itse toimitus ei ole paljon vaatteitani juhlavampi: sanomme hätäisesti toisillemme ”tahdon”, ja seuraava pari kuulutetaan sisään.

Häiden jälkeen jatkamme vielä koko porukalla Hollywoodiin juhlimaan. Juon taas yötä päivää. Istun vain hotellin uima-altaalla ja juon ja juon.

Kolmannen päivän aamuna on aika lähteä kotiin. Paluumatkalla oloni on taas aivan kauhea. Olikohan tämä nyt oikeasti hyvä idea? Parempi varmaan vain hankkia mitätöinti koko jutulle. Kauhea säätö taas näiden sekoilujeni takia.

Runsaan viikon päästä saan lukea toilailustani lehdistä. Helsingin rockpiirit ovat pienet. Olen ollut reissun jälkeen hiljaista poikaa. Hävettää ihan helvetisti. Mutta bändille sattumus on tietysti ollut vain sellainen tarina maailmalta, jota on hauska kertoa baaritiskeillä. Ja sana on levinnyt nopeasti.

Ei siinä muuten mitään kauhean vakavaa olisi, mutta ajattelen taas Emiliaa. Olemme eronneet runsas kuukausi sitten. Luultavasti hän ei ole vielä ehtinyt edes kertoa asiasta kaikille ystävilleen. Tuntuu hänen puolestaan tosi ikävältä, kun tuollaisia lukee lehdissä heti eromme jälkeen.

Nyt saa riittää väkevän viinan kanssa! Päätän keskittyä töihin ja lopettaa sekoilun.

Rock'n'roll-klisee

Talvi 2007

Avaan silmäni ja näen edessäni palasiksi hajotetun hotellihuoneen. Lattia on täynnä jonkinlaista sahanpurumaista silppua. Eteisen kaappi on palasina lattialla. Mutta nyt ei ole aikaa miettiä, mitä on tapahtunut. Lobby call on viiden minuutin päästä.

Tänään on isot kuvaukset The 69 Eyesin kanssa huikeassa lokaatiossa Los Angeles River -joessa. Bändillä ja levy-yhtiöllä on suuret odotukset Never Say Die -kappaleen suhteen. Paikalle on tulossa kymmeniä avustajia ja iso meininki kaikin puolin. Ehdin ajoissa aulaan ja huokaisen helpotuksesta.

Mutta ennen kuvausten alkamista bändin manageri Daniel pyytää minut hieman sivummalle.

- Ville, oliko sinulla pienet jatkot viime yönä?
- Joo, taisi mulla olla, vastaan vaisusti.
- Sain juuri soiton hotellilta. Huoneesi on kuulemma aivan räjähtäneessä kunnossa. He sanoivat, että saat sinne elinikäisen porttikiellon. Lisäksi sinulle tulee iso lasku.
- Voi ei. Anteeksi!

Häpeä on todella kova. Varsinkin kun Daniel on jo koko edellisen The 69 Eyes -kiertueen ajan joutunut kaitsemaan minua. Aikanaan kiertuemanagerit kaitsivat rocktähtiä, mutta nykyajan rokkarit ovat tosi skarppeja ja ammattimaisia.

Yksi valokuvaaja sen sijaan elää kuin olisi 80-luvulla.

Monena aamuna Daniel oli koputtelemassa hotellihuoneeni ovelta, kun bändi odotti jo bussissa ja minä makasin sammuneena lattialla. Ja viimeisenä aamuna hän hoiti minut sairaalaan, kun olin ottanut yliannostuksen. Se oli ensimmäinen kosketukseni tähän kaupunkiin. Tuntuu, että joka kerta, kun tulen Hollywoodiin, jotain hurjaa

tapahtuu. Tällä kerralla huoneeni on pistetty palasiksi legendaarisessa The Standard Hotellissa keskellä Sunset Boulevardia. Voiko enää kliseisempää ollakaan.

Hetkinen, syntymäpäiväni on kuukauden päästä. Täytän 27 vuotta.

Ei helvetti. Sitä kliseetä en halua kokea.

En voi tulla takaisin ennen kuin täytän 28. En vaikka mikä keikka olisi. Olen sopinut kuvaukset Nightwishin kanssa noin kuukausi syntäreideni jälkeen – urani suurimmat Los Angelesissa tähän mennessä.

Mutta ei. Silti ei.

Kotona Suomessa mietin asiaa vielä muutaman viikon mutta lopulta päätän, että en lähde kuvauksiin. Olen aiemmin kuvannut Nightwishia Liettuassa, Brasiliassa ja Meksikossa. Los Angeles olisi tietysti ihan unelmapaikka kuvata heidän kanssaan, mutta siltikin päätän jättää reissun väliin.

Ehkä olen hieman taikauskoinen. Mutta äitini on kasvattanut minut kuuntelemaan merkkejä. Ja tämä tuntuu nyt vahvalta merkiltä.

Ehkä tämä on myös merkki siitä, että minun pitäisi ottaa vähän rauhallisemmin. Onneksi Suomessa osaan olla rauhassa enkä ajaudu ongelmiin.

Maaseudun rauhaan

Kevät 2007

Minua itkettää. Ja pelottaa. Pelottaa todella.

Kaksi viikkoa sitten helvetti repesi irti. Lähdin ulos erään ystäväni kanssa, ja päädyimme jatkoille, joilla oli kaikkea, mitä juhliiva ihminen kaipaa. Kokaiinia, amfetamiinia, ekstaasia.

Ja minä juhlin. Juhlin niin, etten nukkunut silmäystätäkään viiteen vuorokauteen. Aiemmin olen valvonut korkeintaan vuorokauden. Jo siitä tulee todella inhottava olo. Mutta viisi päivää putkeen näyttää tuoneen hyvin epämieluisan vieraan. Viikosta toiseen jatkuvan yhtäjaksoisen pelkotilan.

On selvääkin selvempää, että huumeet eivät sovi minulle. Aivan liian vahvaa tavaraa. Ei minun selvin päin tee edes mieli. Kaksi kertaa olen kokeillut vetää viivat ilman viinaa, ja molemmilla kerroilla tuntui, että pää räjähtää. En vain kestä sitä voimaa, mikä piristeissä on.

Mutta sitten kun viina turruttaa tarpeeksi ja alkaa viedä kohti samumispistettä, tulee olo, etten halua pois ihanasta humalatilasta. Jos silloin on sattunut olemaan piristeitä tarjolla, usein olen ottanut, jotta saisin jatkaa tanssiani rakkaan alkoholin kanssa.

Mutta näin en voi jatkaa. Vuosi sitten olin teholla Hollywoodissa, ja nyt tämä – pahimmat pelkotilat, mitä koskaan olen kokenut. Ei se ole tämän arvoista.

Minun täytyy saada juominen kuriin. Muut päihteet vievät pahimpaan helvettiin, mutta tie sinne alkaa aina alkoholista. Jos vain oppisin pitämään juomisen hallinnassa, ei tällaista pääsisi käymään. Nyt otan hetkeksi totaalisen tauon ja sitten opettelen juomaan kohtuudella.

Soitän äidille. Hänelle voin myös kertoa rehellisesti, mitä on tapahtunut. Näistä asioista ei oikein voi puhua Suomessa. Jopa paheellisina

pidetyissä rockpiireissä on terveellisyden trendi selvässä nousussa. Enää ei eletä Hanoi Rocks alkuvuosia, ja varsinkin kansainväliset tähdet vierastavat överikännäilyä ja kovia huumeita. Mutta äidin kanssa voin puhua avoimesti kaikesta.

– Moi Ville! Ihana kuulla susta! Miten voit?

– Huonosti. Mietin, että olisiko mun mahdollista tulla teidän luo Mäntyharjulle, vastaan surullisena. – Voisinkohan tulla sinne koko kesäksi? Mun pitää päästä vieroitushoitoon. Ajattelin, että jos tulisin vieroitukseen teille.

– Totta kai voit tulla tänne kesäksi rakas.

Minua itkettää entistä enemmän. Rakastan äitiä. Äiti auttaa minua aina.

Olen hyvin surullinen äidin puolesta. Ja isänikin. On varmaan kauheaa, kun lapsi on tällainen sekoilija.

En haluaisi tuottaa tällaista tuskaa vanhemmilleni. En haluaisi tuottaa tällaista tuskaa itsellenikään.

On kiva mennä käymään kotona. Äiti on aina ollut minulle tosi läheinen. Äidin kanssa me olemmekin ihan samanlaisia. Kaikki aina sanovat sitä. Äitikin on taiteilija, palkittu elokuvaohjaaja. Tai no, nykyisin hän on käytännössä enemmän kirjailija ja taidemaalari. Elokuva-ala on kuulemma niin raskas kaikkien monimutkaisten rahoitus- ja muiden kuvioden vuoksi. Kirjailijana ja taidemaalarina saa äidin mukaan paremmin toteuttaa omaa luovuutta pienissä projekteissa miettimättä liian suuria.

Vuotta nuoremman pikkuveljeni Oskarin kanssa taas olemme hyvin erilaisia. En koskaan tuntenut kirjallista opiskelua omaksi jutukseni ja aloinkin heti lukion jälkeen vapaaksi taiteilijaksi. Oskari sen sijaan meni kauppakorkeakouluun, ja valmistuttuaan kahdessa vuodessa kauppatieteiden kandidiksi hän siirtyi jatkamaan opintojaan maailman eliitin suosimaan London School of Economics -yliopistoon. Siellä hän otti kauppatieteiden rinnalle oikeustieteet ja valmistui viidessä vuodessa molemmista maisteriksi.

Lisäksi Oskari liittyi jo parikymppisenä katolisen kirkon vanhoilliseen Opus Dei -järjestöön. Käytännössä hänestä tuli Opus Dein munkki. He eivät kyllä kutsu itseään munkeiksi, mutta missä ikinä hän asuukin – olkoon sitten Helsingissä, Lontoossa, Roomassa tai New Yorkissa – hän yöpyy Opus Dein keskuksissa. Hänen kotinsa on niissä. Nykyään se on Helsingin keskuksessa. Ennen kaikkea hän on tehnyt selibaattilupauksen, ja sen myötä hänen elämänsä on minun silmissäni käytännössä kuin munkin elämää.

Jussi 69 ihmetteli meitä kerran:

– Ville, mä näin sun veljen haastattelun *Image*-lehdessä. Kylläpä te ootte tosi erilaisia! Miten voi kaksi omenaa samasta puusta pudota niin kauas toisistaan?

Pinnallisella tasolla elämänvalintamme ovatkin aika lailla päinvas-
taiset – ja myös elämäntapamme ovat aina olleet. Nukuimme teini-
ikäiseksi saakka samassa huoneessa, ja pienestä saakka jo meidän
huoneeseemme astuessa näki heti, kumpi on Oskarin puoli ja kumpi
minun. Oskari ei myöskään juuri koskaan juonut alkoholia eikä yli-
päättään juhlinut kavereiden kanssa. Hän viihtyi paremmin kirjojensa
parissa.

Toisaalta vaikka minut on aina kavereiden keskuudessa tunnettu
porukan hurjimpana bilettäjä, se on aina ollut vain yksi puoleni.
Minussakin on aina ollut kirjojen ja hengellisyyden parissa viihtyvä puoli.

Moni ajattelee, että minä olen kapinallinen ja Oskari sovinnainen.
Siltä se ulospäin näyttää. Oskari on kaksi tutkintoa huippuyliopistoissa
opiskellut munkki ja minä taiteilijarenttu. Mutta minä olen seurannut
äidin ja kasvatti-isäni Juuson viitoittamaa tietä melko lailla suoraan
kapinoimatta kauheasti. Oskarin valinnat taas ovat olleet hyvin radi-
kaaleja perhetaustaamme vasten katsottuna.

Oskarikaan ei silti ole koskaan ollut mikään umpimielinen luku-
toukka. Pohjimmiltamme emme olekaan niin erilaisia kuin miltä pin-
nalta näyttää. Henkisyys ja elämän syvemmän merkityksen etsintä yhdis-
tää meitä. On yhdistänyt aina. Oskari sanoikin jossain haastattelussa,
että minä olen innoittanut häntä hänen henkiselle tielleen.

Henkisyys, juuri se yhdistää eniten myös minua ja äitiäni taiteellisuuden lisäksi. Ei äiti koskaan omaa henkisyttään tuputtanut, mutta hän on aina tuonut monia siihen liittyviä ajatuksiaan esille keskusteluissamme. Lisäksi henkisen kasvun teema tuli vahvasti kirjojen ja elokuvien kautta. Emme saaneet katsoa samoja amerikkalaisia tusinasarjoja kuin muut ikätoverimme. Muistan, että meillä luettiin *Pikku Prinssiä* ja *Narnian tarinoita*. Sekä tietysti Muumi-kirjoja. Jossain vaiheessa myös *Taru sormusten herrasta* tuli mukaan. Elokuvista muistan mustavalkoisen enkeleistä kertovan Wim Wendersin *Berliinin taivaan alla*, jonka katsoimme äidin kanssa moneen kertaan.

Oma henkinen etsintäni alkoi kuitenkin kunnolla vasta yläasteella, kun innostuin Mika Waltarin kirjoista. Ensimmäisenä luin *Sinuhe Egyptiläisen*, mutta suosikkejani olivat *Ihmiskunnan viholliset* ja *Valtakunnan salaisuus*. Oskari taas innostui silloin ateistisesta eksistentiaalifilosofiasta.

Lukioiässä sain äidiltä Paulo Coelho'n *Alkemistin* ja Eckhart Tollen kirjan *Power of Now*. Pidän niitä edelleen yksinä tärkeimmistä henkisyttä käsittelevistä kirjoista. Toisaalta pidän kyllä myös *Pikku Prinssiä* ja *Narnian tarinoita*. Vaikka ne on suunnattu lapsille, niistä löytyy syvällistä henkisyttä ihan aikuisillekin. Minulla on käyntikortissani allekirjoituksena sitaatti *Pikku Prinssistä*: ”But the eyes are blind. One must look with the heart...”

Se on minusta kivan paradoksinen valokuvaajalle.

Lukion lopulla aloitin myös uskonnon opiskelun. Kaikenlaiset elämänkatsomukset ovat aina kiinnostaneet minua suuresti, ja olin jo käynyt kaikki elämänkatsomustiedon, filosofian ja psykologian kurssit. Uskonnonopetuksen – ja Waltarin kirjojen – myötä kristinuskoko alkoi kiinnostaa minua erityisen paljon.

Kristinuskosta on tullut erityinen omalla matkallani, mutta en silti ajattele sen olevan ainoa oikea kaikille. Kaikki uskonnot pohjaavat sanoihin, ja sanat ovat rajallisia. Sanat eivät koskaan ole totuus vaan ennemminkin kuin tienviittoja kohti totuutta.